

Byl červen a my se prodírali neuvěřitelnou zelenou džunglí kolem Starý řeky. Příroda vypadala, že se po dlouhý zimě zbláznila a trhá rekordy v růstu. Prošlapávali jsme cestu kopřivama, nejrůznějšíma lopuchama, maliním a dokonce i divokým chmelem.

„Kterej cvok tohle vymyslel?“ nadával vpředu Baky.

Dostali jsme totiž nápad, že se při sjíždění Starý řeky vyhneme všem kempům a budeme tábořit volně v přírodě, pokud možno na co nejzajímavějších místech. Podle mapy tady někde měly být trosky Ďáblova mlejna.

„Jak jsem měl vědět, že to tady bude tak zarostlý?“ zavrčel Česnek, kterej šel v uctivý vzdálenosti za ním, aby jednu neschytil. Vytáhnul jsem mapu.

„Za chvíli už by to mělo být lepší, ten starej mlejn už je blízko.“

Česnek Bakyho vystřídal v čele a srdnatě prošlapával cestu.

„Třeba tam najdu zámek se Šípkovou Růženkou,“ zasnul se.

„A co jí řekneš? Leda tak: Já se tu prosekávám tím trním jak blbec a ty si tady klidně chrápeš! ”

„Políbil bych ji, nechal se korunovat a vládl šťastně a spravedlivě.“

Pokračoval dál. Častovali jsme ho vtipnejma poznámkama na jeho zaujetí v hledání zakletýho zámku. No, náramná legrace, minimálně do doby, kdy narazil na kamennou stěnu. Smích nám na rtech odumřel.

„Tady fakt něco je!“

Zámek to samozřejmě nebyl a Česnek musel svoje feudální sny odložit na neurčito. Byl to hledanej mlejn, ze kterýho zbylo jenom kamenný zdivo, tu a tam vyspravený polorozpadlou cihlou. Celý okolí bylo zarostlý hustým křovím, ale uvnitř zdí byl travnatej plácek, rovnej a suchej. My chlapi jsme se vrátili pro lodě a splavili je ten kousek po proudu, holky zatím čistily místo na táboření. A taky nás navigovaly, abysme věděli kde přistát, z vody ten mlejn vidět nebyl. Za hodinku už vesele blikal oheň a my si vařili večeři. Řeka pod náma tiše šuměla, sem tam se ozvala kačena nebo pleskla ryba a na oblohu se vyhouplnul Měsíc v úplňku. Hastrman vytáhnul kytaru. Nastala pohoda, ta pravá, vandrovní a vodácká, kvůli který stojí za to svoje kosti tahat po cestách, po kterých by jinak žádněj duševně zdravěj člověk vůbec nechodil. Lehnul jsem si na záda a koukal se, jak nade mnou blikaj hvězdy a postupně blednou, když jim nebeskou cestu kříží Měsíc. Pak jsem usnul.

„Hej Rooku,“ probudil mě Baky, „někdo tady chodí.“

Oheň už dávno nehořel a okolí bylo modrý od měsíčního svitu. Podíval jsem se tázavě na Bakyho.

„Poslouchej!“

Kromě obvyklejších zvuků jsem napřed nic jiného neslyšel. Pak se ozvalo jemný zapraskání, jako když se něco opatrně prodírá křovím. Na chvíli to ustalo, zase se to ozvalo o kousek dál a ztichlo.

„Vypadá, že je jich víc,“ zašeptal jsem.

„Vysoká?“ řekl Baky.

„Možná.“

Baky hodil na uhlíky pár větviček. Oheň vzplál a na chvíli mě oslepil.

„Viděl jsi to?“ ozval se Baky, kterej místo do ohně koukal do tmy.

„Co?“

„Něco se tam zablesklo, jako kov.“

„Plechovej jelen? To se ti něco zdálo,“ poulil jsem marně oči do tmy.

Pak už bylo ticho a šumění řeky nás oba uspalo.

Probudil mě cinkot ešusů a vůně opejkanýho lančmítu. Neznám po ránu krásnější vůni.

Vysoukal jsem se ze spacáku a šel se podívat po stopách. Nikde nic. Najednou to vedle mě zapraskalo tak, že jsem nadskočil. Z křoví na mě vykoukla Bakyho hlava.

„Copak, nervy?“ uchechtnul se.

„Tak co, našel jsi něco?“

„Je to divný, stopy tu žádný nejsou. A pokud tady chodíš, dělá to kravál daleko větší.“

„Takže to vypadá spíš na nějaký ptáky,“ napadlo mě.

„To by mohlo bejt,“ připustil Baky, „ale co ten odlesk?“

„Kdoví, cos viděl,“ řekl jsem a s tím jsme naši stopařskou etudu ukončili a vrátili se k ohni.

Hastrman byl pryč, šplhal po zbytcích zdiva a nakukoval do nejrůznějších výklenků a zákoutí.

Zakrojil jsem chleba, Betty mi přistrčila víčko od ešusu s plátkama opečenýho lančmítu, na ohni už vonělo ranní kafe. Natáhnul jsem se na celtu a baštil. Noční můry byly pryč a vystřídalo je nádherný vodácký ráno. Idylku narušil rachot padajícího kamení a tlumenej Hastrmanův výkřik, kterej až podezřele rychle odumřel. Ve vteřině jsme byli na nohou, Hastrman se neozýval a my se začali bát. Mezi troskama mlejna jsme našli díru do země. Z jejích okrajů trčely ztrouchnivělý trámy a dole byla tma. Pak jsme zaslechli z hlubiny šramot.

„Hastrmane!“ volali jsme.

„Neřvěte tu a podejte mi baterku!“ juknul na nás neuvěřitelně špinavej Hastrman.

„To se nemůžeš ozvat?“ obořila se na něj Betty, „víš jak jsme se báli? Jsi celej?“

„Nic mi není, pár oděrek a naraženej loket. Je tu nějakej sklep. Podejte mi tu baterku!“

To už se dolů spouštěl Česnek s baterkou v ruce. Za chvíli se oba vynořili s okovanou truhličkou.

„Tohle tam bylo, jinak nic. Není to moc velký, jestli chcete, běžte se taky mrknout,“ nabídnul nám světlo Česnek. Hastrman zatím táhnul úlovek k ohništi. Hupli jsme do díry. Opravdu tam nic k vidění nebylo, tak jsme se vydrápali zase na denní světlo. U ohně kluci zkoumali truhličku. Kování bylo hodně zrezavělý, dřevo trouchnivý, byl skoro zázrak, že to vůbec drželo pohromadě.

„Otevřeme to?“ navrhnul Česnek nedočkavě.

„Neměli bysme to někde odevzdat?“ zeptala se místo odpovědi Bobina. Nějak se její návrh neseťkal s pochopením.

„Stejně se to rozpadne, než to někam doneseme,“ řekl jsem a vzal zkusmo za zámek. Zůstal mi v ruce.

„A je to,“ prohlásil Baky a opatrně otevřel víko.

Objevila se nějaká látka, asi voskovaný plátno, a v něm bylo něco zabaleno. Rozbalili jsme to.

Byla tam zaprášená láhev se zavoskovaným hrdlem.

„Ty jo! Třeba je tam nějaký stary chlast. Děsně vzácnej, kdo ví, jak dlouho to tam leželo,“ mlsně se olizoval Česnek.

„Podíváme se,“ řekl jsem a šel umejt láhev k vodě.

Moc to nepomohlo, sklo bylo tmavý. Ale když jsem se podíval proti slunci, bylo mi jasné, že si Česnek musí nechat zajít chuť. Uvnitř byl svitek. Oznamil jsem ten objev ostatním a pak už to byla jenom otázka minut, než jsme ho dostali na světlo. Byl to pergamen, tenouká vyčiněná kůže. Na něm byla zpráva, napsaná starobylým písmem a archaickým jazykem. Ale byla to čeština. Luštili jsme to skoro hodinu. Přepsáno do alespoň do trochu srozumitelný formy a při zachování atmosféry textu, to bylo zhruba takhle:

Já, poslední z rodu mlynářů Biseinbrumerů, s vědomím blížícího se konce svého, zanechávám odkaz smělym, kteří najdou moji zprávu. Moji předci byli piráti a uzavřeli smlouvu s ďáblem, zaprodavše mu duše svoje. Domohli se tak značného jmění. V dalekých zemích získali magické předměty a pohanský amulet, zajišťující majiteli bohatství a blahobyt. Jejich potomci koupili tento mlýn a užívali zlato a peníze pro potěchu svoji a pramálo starali se o poctivou práci. Ďábel ale na dluh nedává a tak po nějaké době zlato došlo a mlýn zchudl. Můj hříšný otec zemřel mlád a já coby jinoch dostal mlýn. Obrátil jsem se k Bohu a pokusil se ho zachránit. Ďábel však neodpouští a konec můj se přiblížil. Magické předměty i amulet jsem zakopal na ostrově. Cestu hlídá hrob opičího krále.

„Ty jo! Budeme hledat poklad!“ zaradoval se Česnek.

„Tady v tý džungli, jo?“ mírnil jeho nadšení Hastrman, „Betty, podívej se, co nám píše o tomhle mlýnu místní průvodce.“

Betty nalistovala příslušnou stránku. Stálo tam:

Legenda praví, že od temných dob středověku stával na Staré řece Ďáblův mlýn. Jeho mlynáři byli potomky pirátů a po generace sloužili silám pekla. Jednoho dne se jeden z nich vzepřel a obrátil se k Bohu. Nad mlýnem se začala stahovat temná mračna. Mlynář proto vzal poklad, který mlýn po generace ukrýval a odvezl jej na jiné místo na řece. Pak blesk zapálil mlýn a dílo zkázy dokonala povodeň, která se po prudké bouři přihnala. Zoufalý mlynář odešel dožít svůj život do kláštera. Současně s pokladem zmizela i mlynářova opička Hanuman, potomek opiček, které si jeho předkové přivezli ze zámoří.

„To odpovídá tomu dopisu,“ užasla Betty.

„Jestli je autentické, je docela dobře možný, že poklad ještě někde na řece bude,“ řekl Hastrman.

Baky koukal do pergamenu.

„Tady se píše o nějakým ostrově, říká vám to něco?“

„Může a nemusí,“ nadhodil jsem, „ostrůvky se na řekách během stolení objevují a zase mizí, podle toho, jak která povodeň něco naplaví nebo naopak odnese. Ale to asi nebude tenhle případ, předpokládám, že si mlynář pro úkryt vybral nějaký větší ostrov, kterej mu zaručil, že tam zůstane navěky.“

„Měli bysme se podívat do mapy,“ navrhla Betty.

„Už se stalo,“ triumfoval Česnek a píchnul prstem do mapy.

Byla na ní část Starý řeky s mlýnem. A kousek po proudu na řece ostrov byl! Zdálo se to bejt úplně jasné.

Myslím, že už nikoho ani nenapadlo, že bysme pergamen někam odevzdávali. Naopak, hned jsme si začali plánovat, jak poklad objevíme.

„Dneska do setmění dojedeme k ostrovu, utáboříme se a schováme lodě. Nikdo nemusí vědět, že tam něco hledáme. Prozkoumáme ho a najdeme poklad. Klidně se tam zdržíme i o den dýl. Pak jenom sjedeme šest kiláků k Horákovskému mostu,“ rozvášnil se hledač pokladů Česnek, „tam můžeme skončit.“

Večer nás zastihnul na vodě. Sunuli jsme se po Starý řece a přibližovali se k místu, kde se rozdvojovala a obtejkala ostrov. Jeho břehy byly porostlé ostřicí a kopřivama a stálo na něm pár osamělých stromů, včetně jednoho velikého dubu. Ve střední části byl lesík nějakých jehličnanů, kterej se táhnul až na jižní cíp. Zdálo se to vypadalo na borovice.

Prvním úkolem bylo najít místo k přistání. Na severní straně, odkud jsme připluli, byl plochej břeh až k vodě a samý bahno. Moc se nám tam nechtělo. Obeploovali jsme ostrov z levý strany. Tam byl břeh dost vysokej a zarostlej, bez možnosti se nějak rozumně vylodit. Délka ostrova od severu k jihu byla tak půl kilometru, takže jsme byli za chvíli na jižním cípu. Překvapilo nás, že stromy v půlce ostrova byly ohořelý. Co je asi mohlo zapálit? Moc jsme to nezkoumali, padala už tma a my zatím byli pořád ještě na vodě. Po pravý straně jsme se vrátili, ale přístup na břeh nikde. Česnek s Hastrmanem se obětovali, bosky hupli do bahna a vytáhli lodě na souš. Stáli s černejma a smrdlavejma nohama a nadávali. Ani naše ujištění, že nám vůbec nepřipadá, že by čistota jejich nohou byla v nějakým horším stavu, než jsme u nich zvyklí, je vůbec neuklidnilo. Vydali jsme se na první průzkum ostrova. Museli jsme najít místo na noc. Hned po pár metrech jsem našli kamenitou plošinu s naplavenou hromadou dříví. Ideální místo pro oheň a kousek nad tím byla rovnej, travnatej plac. Přímo pod obrovským dubem. Dál už jsme ani nešli a chystali camp. Průzkum byl odložen na druhý den.

„Pojďte se podívat, co jsem našel!“ volal najednou Baky.

Stál u malý tůně, tak tři metry v průměru. Všimli jsme si, že z ní vede kanál směrem k vodě, kde se ztrácel v trávě a rákosí. Tůň byla spojená s řekou a vytvořila tak ideální přístav, pro kohokoliv z řeky naprosto neviditelnej a chráněnej. Přetáhli jsme tam lodě.

V noci mě opět probudilo zalomcování.

„Rooku, tady zase někdo chodí,“ cloumal se mnou Baky.

Už mi to nepřipadalo originální.

„Zase slyšíš vysokou?“

„Kde by se tady vzala? Prober se! Fakt tady někdo chodí.“

„Tys někoho viděl? To budou zase ptáci,“ nechtělo se ze spacáku.

„Říkám ti, že tu někdo je, zahlídnul jsem ho u těch spálenejch stromů. A zase tam něco blejsklo.“

Tak jsem se z vyhrátýho spacáku přeci jenom vysoukal. Dala se do mě zima. Nevím, kolik bylo hodin, ale na východě už bledla obloha a na řekou se líně povalovaly chuchvalce mlhy. Došli jsme k spálenému lesíku, zastavili se a poslouchali. Zase se ozývalo tichounký šeleštění, jako by někdo jenom zlehka hladil trávu. Bylo to strašidelný.

„Slyšíš?“ zašeptal Baky, „a tohle bylo přímo u nás, probudilo mě to.“

„Jo,“ přisvědčil jsem, „zní to jako kdyby se plazil nějaký had, ale asi to může bejt i malej pták.“

Marně jsme poulili oči do tmy. Zvuk se pomalu vzdaloval, až jsme si nebyli jisti, jestli ho ještě slyšíme nebo se nám jenom zdá. Čekali jsme asi dvacet minut a pak to Baky vzdal. Vraceli jsme se. Zdržel jsem se z ryze přírodních důvodů u jednoho stromu na kraji. Ještě naposled jsem se otočil. Patnáct metrů ode mě, v cárech mlhy od řeky, stála tmavá postava. Zíral jsme na ni, byla jakoby rozmazaná a naprosto nehybná. Nevím, jak dlouho jsem civěl, než mi došlo,

že to asi bude nějaký pahejl stromu, že takhle dokonale nehybně nikdo stát nemůže a že jsem se stal obětí optického klamu. Ulevilo se mi. Jenže, jak jsem šel zalézt a dospat zbytek noci, koutkem oka jsem zahlídl pohyb a v matném světle přicházejícího svítání se něco zablesklo. Než jsem si uvědomil, co jsem viděl a podíval se pořádně, uplynul zlomek vteřiny. Ale bylo pozdě, už tam nic nebylo! Ve mně zbyl jenom mrazivý pocit, že jsem tam viděl chlápka s železnou helmou z třicetileté války na hlavě!

Ráno mi nebylo úplně nejlíp, byl jsem nevyspalej, protože jsem po tom nočním zážitku dlouho nemohl usnout a pořád jsem poslouchal, jestli se neozve šustění. A ten zmetek Baky, kterej za to mohl, vedle mě spokojeně chrněl a nevěděl o světě. Měl jsem na něj vztek. Naštěstí už zase vonělo kafe. Slunce, který dávno rozpustilo mlhy nad vodou, vyhánělo i noční můry z mojí hlavy. Česnek už šmejdil po okolí a pátral po hrobu opičího krále, ať už to bylo cokoliv. Postupně jsme se přidali. Po půl hodině zmateného pobíhání bylo jasné, že tudy cesta nevede.

„Musíme udělat rojnici,“ zavelel Česnek, „vezmeme to systematicky. Kdo najde něco podezřelého, zařve a všichni se zastaví.“

Výsledek nebyl lepší a další hodina byla v háji. Slunce připalovalo a my se šli na chvíli plácnout pod obrovitý dub. Betty koukala do koruny a o něčem dumala.

„Třeba je to hádanka,“ prohlásila najednou.

„Co jako?“

„Ta zpráva o hrobu opičího krále.“

„Jak to myslíš?“

„Mohl tady bejt ten dub už tenkrát?“

Kouknul jsem po tom stromu.

„Asi jo, je to pořádný macek a duby rostou dlouho.“

„A opice žijou na stromech, ne?“

Konečně jsme pochopili a Hastrman, náš nejlepší lezec, se vydal do koruny.

„Je to dutý, hodte mi baterku.“

Dostal, čeho se mu žádalo a na chvíli nám zmizel. Když vylezl, držel v ruce flašku a balíček plátna. V láhvi byl zase pergamen a v plátně ebenově černá soška a hromádka kostí. Našli jsme Hanumana.

Tady skončil můj dobrý Hanuman, potomek opičích králů z Indie, o nichž hovoří dávné pověsti. Tento amulet dokáže seslat neštěstí na vaše nepřátele. Pokud ho použijete neprávem, obrátí se proti vám. Zacházejte s ním opatrně! Hlas bohů barvy Ohnivého kovu najdete tam, kde se jeho barva sblíží s Neptunem. Vzdejte úctu Hanumanovi i jeho předkům ve vzdálené Indii na východě. Jejich směrem najdete i amulet barvy Měsíce.

„Zase hádanky, myslel jsem, že to už bude konec,“ řekl Hastrman a zklamání z něj přímo čišelo.

„To bys to měl moc snadný,“ zasmál jsem se, „uvědom si, že hledáme poklad, kterej už je pár set let ukrytej a navíc pochází od samotného ďábla. Kdyby ho mohl najít každej trouba, nevydržel by tak dlouho.“

„Kdo je u tebe trouba?“ pohoršil se.

„A chceme ho vůbec najít? Když je to od ďábla!“ zděsila se Bobina.

„Přece bys nevěřila na pověry?“

„Abyste se nedivili!“ urazila se.

Česnek popadl černou sošku, namířil na Bobinu a zařval:

„Zaklínám tě černou smůlou do sedmého kolena, ať tě mravenci poštipou a sežerou svačinu, huáá.“

„Ty jsi ale blbej, vid’?“ odsupěla pryč.

„Tak sorry, nerozumíš srandě?“ bránil se Česnek a vydal se ji uklidňovat. Najednou zařval a složil se k zemi. Doběhli jsme k němu.

„Co je ti?“

„Šlápnu jsem do nějaký díry a zvrtnul si kotník.“

Měl v očích slzy a zařatý rty, muselo ho to bolet jako prase. Noha mu zůstala zachycená za kořen a museli jsme sundat botu, abysme ho vyprostili. Noha nabrala modrofialovou barvu a otekla. Bylo vyloučený, aby se Česnek znova obul.

„To máš z toho, že blbneš!“ vyjela na něj Bobina.

„Ale já zaklel tebe,“ heknul.

„Jasně se tam píše, že když ten amulet použiješ neoprávněně, stihne tě trest.“

Jeho obvyklá sebejistota se vytratila a bylo vidět, že mu to vrtá hlavou. Uložili jsme ho a do bezpečný vzdálenosti od něj dali i naše nálezy. Jenže co dál?

„Je jasný, že to bude na východ a blízko u vody,“ řekla Betty.

„Hm, ale co znamená ten Ohnivej kov?“ meditoval nad pergamenem Baky.

„Typoval bych to na nějakou červenou kov, měď, mosaz, zlato, bronz,“ řekl jsem.

„Zlatu se říká Sluneční, pokud vím.“

„Tak to bude asi bronz.“

„Takže hledáme bronz u vody na východě?“ uzavřel Baky.

Šli jsme po východním břehu a prolezali křoviska, odklápěli kameny a hledali. Dlouhou dobu bezvýsledně. Pak ale naštěstí Hastrmanovi ujela noha a s řevem spadnul do vody.

„Že by pořád ještě fungovala ta kletba?“ pošklebovala se mu Betty.

„Houby kletba, je tady pod drnami schované pěkně kluzkej kámen,“ prskal vodu Hastrman.

„A neměl jsi zůstat suchej, když jsi ten vodnickej?“

„Ještě chvíli provokuj a budeš mokrá taky,“ vyhrožoval.

Betty se moudře stáhla od vody a Hastrman se drápal ven.

„Mám to,“ ozval se.

Hned jsme byli u něho. Odhrnul obrovské drn z kamene a na jeho ploše se objevil bronzovej kříž. Byl zapuštěnej do povrchu. Po prvních pokusech s ním pohnout, různě zatlačit a vyrejpnout nožem, jsme otrhali zbejvající drny a celej ho odkryli. Šutr nebyl žádněj drobeček. Část, která vyčnívala, byla skoro kulatá, čtyři metry v průměru. Jak velká část byla ještě pod zemí, jsme se mohli jenom dohadovat. Jedna jeho strana mizela v řece. Hastrman se znova sesunul pod vodu.

„Co blbne?“

„Třeba je mu horko,“ plácnul jsem.

Za chvíli vyplaval.

„Ten šutr je dutej,“ oznámil nám, „ale je tam tma.“

Stvořil igelitovou kouli s baterkou uvnitř, převázanou gumičkama. Vydávala mdlý světlo. Od ohniště halekal zraněnej Česnek, na kterýho momentálně nikdo neměl čas a tak byl beze zpráv. Máčel si oteklou nohu v tůni a tvářil se kysele. Nechali jsme ho tak a předali svítilnu Hastrmanovi. Kolem pasu si uvázal koňadru a zase se potopil. Viděli jsme, jak pod vodou bliká bludička světla, která najednou zmizela. Zatahal jsem za koňadru a okamžitě přišla odpověď v podobě dvojího trhnutí. Docela se nám ulevilo, byl tam dole už přes minutu. Po dvou minutách už to bylo divný, ale pořád nám na signály odpovídal.

„Ten má snad žábry,“ kroutil hlavou Baky.

Jako by to slyšel, Hastrman se vynořil. V ruce držel další láhev a balíček voskovaného plátna.

„Je tam dutina a v ní vzduch, vlhkej, smradlavej, ale dejchatelnej.“

Rozbalili jsme balíček. Na rozbaleném plátně se na nás šklebil stříbrnej pajdulák a bronzová flétnička. Na pergamenu z láhve byla zpráva.

Tato kouzelná flétnička dokáže majiteli přivolat mayského boha radosti tomu, kdo na ni zahraje
Po celý další rok pak bude on i ti, kteří to uslyší, veselí a dobré mysli.

Kouzelná flétna umí i odhánět zlé duchy nemocí. Poklad ze Slunečního kovu je na cestě opičího krále k Neptunovi. Najdeš ho na prahu cesty do pekla nebo středu země.

„Tak je to jasný, ne?“ řekl Česnek, když jsme mu to dali přečíst.

„Ne!“ přiznali jsme.

Betty se chytla.

„Hledáme díru do země, na půlce cesty mezi tím dubem a dutým kamenem. Je to tak?“

„Podle mě jo.“

Zvedli jsme se a šli. Odkrokovali jsme si půlku vzdálenosti a začali kopat. Moc to nešlo, zem byla kamenitá a my měli jenom jednu sekyru. Místo navíc leželo přesně uprostřed spáleniště a cestu nám blokoval propletenec kořenů. Blížil se večer a s ním se nad lesem za řekou objevily mraky. Vypadalo to na pořádnou letní bouřku po horkým dnu. Metr pod povrchem konečně cinknul kov o kov a my odkryli kovovej poklop a trochu lehkomyšlně ho otevřeli. Na provaze tam visela další láhev a soška ze žlutýho kovu. Šachta pod poklopem byla skoro hladká a vedla do hloubky, dno vidět nebylo. Světlo baterky dosáhlo tak pět metrů a pak vypadalo, že ho něco žere. Čekal bych, že šachta bude plná vody do úrovně řeky, ale žádnou jsem neviděl. Vytáhli jsme láhev i sošku ven. Vyrazilo nám to dech, drželi jsme v ruce asi tak dvě kila zlata! Šlo z ruky do ruky a dlouho si nikdo nevšiml láhve s posledním pergamenem ani počasí nad hlavou. A to byla chyba.

„PRÁSK“

Na nekonečnou setinu vteřiny se celý okolí rozzářilo bílomodrou září. Blesk udeřil zrovna ve chvíli, kdy jsem podával zlatou sošku Bobině. Když jsem po oslnění znova viděl, soška nebyla. Měli jsme s Bobinou ruce kousek od sebe, mezi prstama nám přeskakovaly modrý jiskřičky. Dole na nás zíral chřtán šachty. Tam do hlubiny padala zlatá soška. Strom deset metrů od nás hořel plamenem. Z ustrnutí nás probral Baky.

„Volové, zdrhejte!“

Doběhnul na planinku a zalehnul. Pláclí jsme se vedle něho. Spustil se déšť.

„Postavíme přístřešky?“ zeptal se Hastrman.

„Za co je chceš přivázat?“

„K těm stromům.“

„Co blesky?“ namítla Bobina a prohlížela si prsty, jestli ještě jiskří.

„Dvakrát do jednoho místa neprašť.“

„PRÁSK.“

Další strom byl v plamenech. Do zad nám bušily kapky deště a od ohniště hulákal Česnek. Neviděl nás a bál se, co je s náma. Doběhli jsme k němu, naházeli na hromadu věci, nacpali se mezi ně a přikryli se igelitama.

„Vzal někdo tu láhev?“ vzpomněl jsem si.

„Mám,“ vytáhnul ji Baky.

Byl v ní další pergamen.

Ty, kdož jsi došel až sem, věz, žes projevils důvtip i statečnost. Nalezený talisman ti právem náleží. Pomni však, že záleží na tom, jak ho použiješ. Neopakuj chyby, které udělal můj rod,

neboť cesta do pekel je krátká, přímá a dlážděná diamanty. Talisman má moc přivolat blahobyt a bohatství tomu, kdo jej vlastní i jeho přátelům. Dary pro tebe k peklu vedou, pro přátele do nebe. Na to nezapomeň, jinak skončíš jako my, protože Ďábel neodpouští. Já za to platím teď daň nejvyšší. Zde dochází k boji nebes se silami podzemí, není to místo pro smrtelníka, dlouho tady nesetřvej. Zvaž, zda není lepší tyto amulety vhodit do pekelné jámy. Já to nedokázal. Bůh buď milostiv mojí duši.

Matyáš Biseinbrumer

L.P.1762

„Co uděláme?“ zeptal se Česnek.

„Na pověry sice nevěřím,“ odpověděl Baky, „ale tohle se mi moc nelíbí, hodil bych to tam a mazal pryč.“

„V bouřce tam nepůjdu ani za zlatý prase,“ odmítl jsem, „a vyplout potmě se mi taky moc nechce.“

„To tady chceš ležet celou noc a moknout?“

„Zima není, spacáky máme skoro suchý, už jsme přečkali horší, ne? Kromě toho, v leže máme nejlepší šanci, že do nás neuhodí.“

Na důkaz to znova prásklo, až se země zatřásla. Po tom se i holky postavily na mojí stranu.

Vlezli jsme do spacáků. Žádný pohodlí, ale bylo teplo. I tak byla noc dlouhá.

Po svítání pořád ještě přšelo, ale aspoň ustala bouřka. Koukal jsem, jak se kanoe pohupují na hladině laguny. Chvilí trvalo, než mýmu ospalému mozku došlo, že je něco špatně. Lodě byly nějak moc vysoko. V hlavě mi zavřeštěl alarm: voda stoupá! Rychle jsem probudil ostatní.

Naházeli jsme věci do barelů a loďáků, posbírali pádla. Baky vzal všechny naše nálezy a sprintoval k díře. Zem kolem ní byla spálená, z pahýlů stromů se kouřilo. Hodil všechno do díry a přirazil poklop. Na něj nahrnul hlínu a kameny. Nikdo mu v tom nebránil, měli jsme toho všeho tak akorát. Naskákali jsme do lodí. V okamžiku, kdy jsme odrazili, do stromů zase prásklo. Řeka nás popadla. Projeli jsme úžinou, minuli jižní cíp ostrova a vzdalovali se od něj. Naposled jsem se otočil. Zrovna uhodil do ostrova blesk a v jeho světle jsem na kratičkej okamžik zahlídnul stát v dešti tmavou postavu a odlesk blesku na její hlavě. Myslel jsem, že mám halucinaci, ale Baky to viděl taky.

„Viděl jsi to?“ šeptnul.

Jenom jsem kejnul.

Na nějaký řeči nebyl čas, museli jsme se v proudu docela ohánět, voda nás strkala sem tam korytem, vyhejbalí jsme se plouvoucím kládám, Sjeli jez v Dubovci, prohnali se peřejí pod ním, a nechali se rychlým proudem unášet k Horákovskému mostu a vodáckému tábořišti u něj. V cestě už byl jenom jeden jez, provalenej Horákovskej, známej svejme kúlama, který tam trčí vpravo od propusti. V daný situaci by bylo určitě rozumnější zastavit a lodě přenést po břehu, ale chtěli jsme to mít co nejdřív za sebou. Vletěla tam napřed kanoe s Česnekem, Bobinou a Bakym. Proud je hodil na kůly, jen tak trochu je bokem štrejchli, ale v tý rychlosti to bohatě stačilo na převrácení. Řeka byla najednou plná plovoucích pádel, barelů, loďáků i našich kamarádů.

„Rychle za nima,“ přeřval hukot jezu Hastrman.

Vlítli jsme do proudu, ale ještě hůř než oni. Zapíchlí jsme se mezi kůly a s trhnutím se zastavili.

„Doprčic, co budeme dělat?“ vztekal jsem se a snažil se pádlem odrazit.

„Ukroutíme to,“ prohlásil Hastrman a rychle kontroval. Pádloval jsem proti, ale dno uprostřed sedělo přímo na kůlu. Točili jsme se, ale zůstávali viset.

„Betty, přelez k Rookovi na zád, musíme odlehčit prostředek.“

Ďáblův ostrov

Napsal uživatel Jan Frána - Hafran
Čtvrtek, 13 Zář 2012 22:26

Nakonec jsme se uvolnili, bohužel právě v okamžiku, kdy jsme byli napříč proudem. Strhlo nás to, průjezd jazykem jsme ještě ustáli, ale než jsme se srovnali, narazili jsme na šutry v peřeji a za zlomek vteřiny taky plavali. Chytali jsme, co šlo, Hastrman držel loď a snažil se ji zastavit. Marně. Doplavali jsme až k brodu u tábořiště. Jedna loď měla díru od kúlu a chybělo pádlo, jinak jsme měli všechno. Mohlo to dopadnout hůř. Česnek pajdal po břehu a klel.

„Ztratil jsem tu flétničku, asi se utopila!“

„Jak to, vždyť Baky všechno hodil do díry,“ divila se Betty.

„Ztopil jsem jí, v tom fofru jste si toho nevšimli. Co mohlo bejt špatnýho na talismanu, co nosí štěstí, co uzdravuje?“

„Jseš vůl,“ řekl jsem a dál to nekomentoval.

Nemusel jsem, všem nám v tom okamžiku bylo jasné, že jsme se museli převrátit a že Česnek tu flétničku musel ztratit. Něco jí moc chtělo zpět. A taky jsme věděli, že za chvíli bouře skončí a voda opadne. Už pro ni nebyl důvod. Šli jsme do tábořiště na horkej grog. _____

Jan Frána - Hafran

Kenyho VOLEJ 2011

Povídka vyšla v knižním sborníku **DRŽ HUBU A PÁDLUJ!**